

[Ingerlise Koefoed]

SFs side at få udsat en vedtagelse af lovforslaget, indtil vi havde haft debatten om breddeidrætten. Vi ønskede nemlig at se tingene i sammenhæng, og vi ønskede at sikre i mere end ord, at der ikke for fremtiden skal gå penge og faciliteter og opmærksomhed fra bredden til eliten. Vi ønskede en lovgivningsmæssig sikring af skodderne imellem de to idrætsformer.

Vi fik ikke den udsættelse af loven, idet flertallet havde travlt med at få vedtaget lovforslaget; vi fik nogle ord fra ministeren om, at eliten ikke skal gå ud over bredden. De samme ord har vi i den redegørelse, vi står med her i dag, og vi føler os ærlig talt ikke mere overbeviste om, at skodderne er kommet, i dag end dengang. Eller dog, når vi tænker på, at eliteidrætten har fået mange millioner og får flere i løbet af de næste år, medens breddeidrætten skal holde sig inden for rammerne og så selv må om nogle omprioriteringer, så synes vi nok stadig væk, at eliten får mere og bredden for lidt.

Der er altså stadig væk frit spil. Der skal nedsættes et udvalg, som skal se på breddeidrættens forhold, og medens det udvalg sidder, fører eliteidrætten sig frem i kommuner og stat og får måske rådighed over en del af de kommunale faciliteter, som er bygget til bredden og skulle være til rådighed dagen og aftenen igennem for dem, der ønsker at dyrke idræt hele døgnet rundt.

Nu må man selvfølgelig sige, at det rent ideologisk kan være vanskeligt at skelne imellem eliteidrætten og breddeidrætten. For det er jo desværre stadig væk langt hen de samme idealer, som råder i begge lejre: det er først, størst, hurtigst – brug kroppen til det yderste og så helst endnu et bette nøk, sæt målet over udfoldelsen og fællesskabet!

Vi synes ikke i SF, at det gør noget, at man konkurrerer. Vi synes, at det er rimeligt med konkurrencen som en ting, der også er i breddeidrætten, men vi synes, at det gør noget, hvis konkurrencen og det at sejre bliver det vigtigste, for så er der jo – og det ved vi – alt for mange, der falder fra, alt for mange, der føler sig som tabere, tabere også på dette område, for det er jo tit de samme, der er tabere på alle livets områder.

Som al anden kulturpolitik er idrætten også en bevidsthedspolitik. De ideer og de idealer, der præger den, og som, fordi der jo er stor interesse for idræt, kommer til at præ-

ge mange af idrætsdyrkerne, er bestemt ikke uvigtige, og det er de da slet ikke for de partier, som ønsker at fremme fællesskab og solidaritet fremfor egotrip og albuier med rundsave på.

SF støtter naturligvis gerne både i kommunerne og på statsligt plan den brede idræt, men vores krav er, at den så bliver virkelig bred, at den giver plads for alle, og at den bliver gennemsyret af en anden holdning til, hvad der er vigtigt. Der skal være plads i idrætten også til de børn, der falder meget hurtigt fra, også til endnu flere kvinder, som har andre ideer om konkurrence og fællesskab end mange mandlige idrætsdykere. Der skal være plads for dem, der mener, at kropskultur også er idræt, men at meget af den idræt, der dyrkes i dag, stadig har meget lidt med kropskultur at gøre.

Det, vi ønsker i SF, er altså ikke en breddeidræt med de samme ideer som eliteidrætten og den professionelle sport. Vi ønsker en folkelig idræt, hvor idrætten er en del af et folkeligt kulturelt fællesskab, en folkelig idræt i den form, som de folkelige idrætsforbund, DDGU og DDSG&I, også arbejder for i disse år.

Det er rigtigt, som kulturministeren skriver i redegørelsen, at der i de senere år er skabt et mere mangfoldigt og et mere nuanceret idrætsbillede, og det er da også godt for overskuelighedens skyld at dele breddeidrætten op – som man har gjort det i Ringstedundersøgelsen – konkurrenceidrætten, motionsidrætten og i den uorganiserede idræt.

Men når man ser på fordelingen på de tre områder, så må man nok undre sig over, at hele 51 pct. af befolkningen siger, at de dyrker idræt inden for det uorganiserede område: de løber, de rider, de svømmer osv., og det er fint nok, for det er jo også blevet så moderne at gøre noget ud af de ting, men det er måske alligevel lidt forstemmende, at det skal foregå i splendid isolation, uden for enhver sammenhæng med det øvrige idrætsliv. Selvfølgelig skal mennesker have lov til at løbe for sig selv, og jeg har da heller ikke noget imod, at kommunerne anlægger kondistier, og hvad ved jeg, men hvis nu idrætslivet fungerede lidt mere på fællesskabets og lidt mindre på konkurrencens betingelser, så kunne det da være, at nogle alligevel ville synes, at det var rart at dele erfaringer og oplevelser med andre.